

РЕШЕНИЕ

№ 2454

гр. София, 07.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.11.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Маруся Йорданова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **5807** по описа за **2011** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адв. А. К. срещу Решение от 09.05.2011 г., постановено от Софийски районен съд, НК, 98 състав по нахд № 14612/2010 г. Със съдебното решение е потвърдено наказателно постановление № НП - 09/27.10.2010 г., издадено от председателя на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 250 000 (сто и петдесет хиляди) лева, на основание чл.225 , ал.2 и чл. 206, ал. 1 от Закона за енергетиката.

В касационната жалба се изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на закона и при съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Твърди се, че са изтекли преклузивните срокове по чл. 34, ал. 1 ЗАНН, както и че в хода на административно-наказателното производство са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила – не са посочени датата и мястото на извършване на нарушението. Изложени са доводи за неправилност на изводите на СРС, като се сочи в жалбата, че районният съд не е събрал всички необходими доказателства за установяване на обективната истина, за която били необходими специални знания,

вкл. като не е назначил поискана от страната съдебно-икономическа експертиза. Иска се от съда да отмени обжалваното съдебно решение, както и потвърденото с него НП. В съдебното производство касаторът се представлява от адв. К., която поддържа касационната жалба и излага подробни съображения в хода по същество.

Ответната страна - Държавната комисия за енергийно и водно регулиране (ДКЕВР), чрез процесуалния представител юрк. К., изразява становище за неоснователност на жалбата и моли съда да потвърди решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление.

Налице е посоченото в жалбата касационно основание – нарушение на закона. Въз основа на приетите писмени и гласни доказателства, СРС е възприел фактическата обстановка, подробно описана в АУАН респ. НП. След анализ на фактимеската обстановка и данните по делото, районният съд е приел, че с оглед условията на издадената на дружеството лицензия № Л-135-07/13.08.2004г. за дейността „разпределение на електрическа енергия“, последното е следвало да поиска разрешение от ДКЕВР при сключването на анекса за удължаване на срока на сключения договор за заем от 26.08.2008г. и тъй като не го е направило е осъществило нарушение на чл.20б ал.1 от Закона за енергетиката. Районният съдия е приел, че съгл. чл.82 ал.1 т.2 от Наредбата е посочено, на разрешителен режим от Комисията за енергийно и водно регулиране подлежат сделки на лицензианта, които водят или могат да доведат до нарушаване сигурността на снабдяването вследствие на задлъжнялост на енергийното предприятие, съгласно чл. 21, т. 19 ЗЕ - издаване на облигации, заеми със срок на погасяване по-дълъг от една година, договори за изкупуване на енергия със срок по-дълъг от една година и други сделки на стойност повече от 10 на сто от активите на лицензианта съгласно последния одитиран годишен финансов отчет.

При извършения на дружеството – касатор одит било установено, че на 26.08.2008 лицензианта е сключил договор за заем в качеството си на заемодател с [фирма] / „заемател“/ за сумата до размер на 15 000 000 лева, като заемателят се задължавал да върне на заемодателя всяка част от общата предоставена сума в срок от 12 месеца след датата на подписване на договора. На 04.11.2009 между страните бил сключен анекс към договора за заем от 26.08.2008, съобразно който срока на договора бил променен от 12 месеца на 24 месеца, считано от датата на подписването му.

При тази фактическа обстановка е изведено, че описаното в АУАН и НП административно нарушение е осъществено, а в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

При постановяване на решението СРС е допуснал нарушение на материалния закон. Неправилно съдът е приел, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. В противоречие с чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, в АУАН и в НП са посочени датите на извършения регулаторен одит на касатора, но липсва дата на извършване на нарушението или дата, която позволява да се определи точно неговият момент. В АУАН и в НП не само не е

посочена конкретна дата на извършване на нарушението, но не е конкретизиран и одитираният период, остава неизяснена дори годината, в която се твърди, че е извършено нарушение. Така например в НП е изброена фактологията на сключване на договора за заем от 2008г., впоследствие сключване на анекс към същия с дата 14.11.2009г, като никъде няма точно фиксирана датата на предполагаемото нарушение.

Неясни и неправилни са мотивите на районния съд, с които е отхвърлил възражението на жалбоподателя (във въззивното производство) относно непосочване на дата на извършване на нарушението в НП. Не се споделя от настоящата инстанция изводът на съда, че е посочено прецизно кога е извършено нарушението – с факта на сключване на анекса -30.10.2009г. Пак в същото решение районният съдия говори за анекс от 04.11.2009г. ,

Неспазването на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал.1, т. 5 ЗАНН е винаги съществено нарушение в административно-наказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на административно-наказаното лице, а също така прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното наказателно постановление. Установяването в хода на съдебното производство на съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение предпоставя индивидуализацията на съответното административно нарушение съобразно всички изисквания на чл. 57 ЗАНН. Посоченият порок пречи да се определи началният момент, от който започват за текат сроковете по чл. 34 ЗАНН и абсолютната погасителна давност за административно-наказателното преследване.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка за съответствие с материалния закон съдът констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.222, ал.1 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение и наказателното постановление следва да бъдат отменени.

Водим от горното, Административен съд София- град, IV касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 09.05.2011, постановено от Софийски районен съд, НК, 98 състав по нахд № 146126/2010 г.

ОТМЕНЯ наказателно постановление НП - 09/27.10.2010 г., издадено от председателя на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 250 000 (сто и петдесет хиляди) лева, на основание чл.225 , ал.2 и чл. 206, ал. 1 от Закона за енергетиката.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.